

Ἄ, ἴσως, ὅταν ποιητὴς ὁ τὸν κόσμον ἐγεννήθη
ἢ τρικυμία ἔφαλε τὸ θλιβερόν της ἄσμα.
ἴσως μὲ νὰ νοοῦρῖσμάτα ὀδύνης ἐκοιμήθη
ἐν ᾧ ἦν ἔτι νεογνὸν εἰς λίκνον ἀγνὸν πλάσμα.

Συγχώρησέ τον, ὦ σκληρὰ, ὦ ἀσπλαγγνὸς ὀδύνη·
ἂν ποιητὴν τὸν ἔπλασεν ἡ φύσις, αὐτὸς πταίει;
ἂν τὸν πιέζῃ ἀπηνῶς τρικυμῶν ἡ δίνη;
ἂν ἀσθενὴς καθ' ἰσχυρῶν λαιλάπων νὰ παλαίῃ;

Πρὸς τί ὁ τάλας ἔσφαλεν; ἡ εἰμαρμένη σφάλλει.
Συγχώρησέ τον, τὴν ψυχὴν ὁ στεναγμὸς σπαράσσει,
μήπως τοῦ στήθους τοῦ ἐντὸς ἀγωνισμοῦ ἡ πάλη
μὲ στεναγμὸν αἰφνίδιον κ' ἐκείνην ἀποσπάσῃ.

Ἐάν ἡ μόνη δόξα του τὸ χῶμα εἴν' τὸ κρύον,
συγχώρησέ τον καὶ, σκληρὰ, στιγμὴν ἔτι νὰ παλῇ,
καὶ πρὶν ἐκπνεύσῃ τὴν χορδὴν τὸ ὑστάτον τανύων,
ᾧδὴν ἐπιθανάτιον εἰς μνήμην του νὰ φάλλῃ.

Συγχώρησέ τον νὰ εἰπῇ τὸ ῥόδον τοῦ ἀνθρώπου
ὠχραῖνον, εἰς τὸ πνεῦμά του τί ἐμπνευσιν ἀφίνει·
καὶ τότε ᾧ φύγῃ ἡ ψυχὴ, καθὼς τὸ ῥόδον κλίνει
κ' ἐκπνέει μὲ τὰ ἄσματ' ἀθηνούσης ἀηδόνης.

Σ. Γ. ΧΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΣ.

Τῇ Κυρίᾳ Π

Προχθές ὅλη χαρίεσσα καὶ ὑπομειδιώσα
Μοὶ ἔδωκας τὴν εὐοσμὸν δεσμιῶν τῶν ἀνθέων,
Καὶ μ' εἶπες «διὰ τ' ἀνθὲ μου ἐπιθυμῶ τὰ τόσα
Νὰ γράψῃς, φίλε, ποίημα εὐαισθησίαν πνέον.»

Δὲν ἤθελον τὸν κάλαμον νὰ λάβω ἀνά χεῖρας . . .
Δὲν ἤθελον νὰ φαύσωσι χορδαί οἱ δάκτυλοί μου
Καὶ στόνους νὰ ἐκπέμψωσι τῆς θλιβεραῖς μου λύρας...
Ὡ! ἐπρωτίμων, φίλη μου, σιγὴν . . . σιγὴν ἐρήμου!

Σὲ ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε μικρὰν καὶ εὐτυχοῦσαν,
Ὅποτε σὲ ἐθέρμαινε στοργὴ πατρὸς ἀγίου! . . .
Ὡ! τότε εἰς τὰ ὠτὰ σου κλυθμοὶ δὲ ἀντηγοῦσαν,
Καὶ δὲν ἐγύεσο ποτὲ τὴν ἄλμην τοῦ θαλάρου!

Τότε ἀθῶα ἔπαιζες τὸ κύμβαλον κ' ἐπῆδας
Καθὼς πηρὴ σεισπογυῖς καὶ ἐτραγῶδεις ἐνθου: . . .
Τὸν θαλωμένον οὐρανὸν ποτὲ, ποτὲ δὲν εἶδας,
Οὐδὲ τὴν χλαῖναν ἔψαυες τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους!

Σὲ ἐδαυκάλιζεν ἐλπίς τοῦ μέλλοντος γλυκεῖα,
Καὶ ἐμειδία περὶ σὲ ὁ οὐρανός, ἡ φύσις,
Ἐζήτησε μόνον θαλερὰ εὐοσμία ῥόδα κ' ἴα,
Κ' ἐνόμιζες πῶς εὐτυχῆ ζωὴν θὰ διαύσῃ. . .

Ἀλλ' ὄχμοι! τίς ἐπίσταυ; . . . τὸ θάλλων ποτὲ ῥόδον,
Τὸ ῥόδον τὸ εὐαίσθητον, τὸ ἄνθος τὸ ἀκμαῖον,
Σημεῖον ἔγεινε φρικτῶν φρικτῆς τύχης ἐφόδων,
Καὶ τώρα, φεῦ! μαραινέται . . . καὶ ἤρξατο ἐκπνέον . . .

Ἡ Εἰμαρμένη . . . εἰδεχθῆς τῶν ἀτυχῶν θεότης,
Μὲ τὰ φρικτῶδη βέλη της τὸ στήθος σου ἐπέρα,
Διότι σοὶ ἀφῆρπασεν ὦ τάλαινα, ἐν πρώτοις,
Ἦν ἡλικίᾳ τρυφερᾷ φιλόστοργον μητέρα.

Κ' ἐπέπρωτο μετ' οὐ πολὺ καὶ ὁ πατὴρ ἐκεῖνος,
Ἐκεῖνος ὅστις πρότυπον ἦν ἀγαθῶν πατέρων,
Νὰ τελευτήσῃ πρό τινος καὶ κοπετός καὶ θρήνος,
Νὰ ἀκουσθῇ ἱστὸ μνήμ' αὐτοῦ, ἀπέθανεν ὁ γέρον!

Ἀπέθανε καὶ ὀρφανὴν καὶ ἔρημον σ' ἀφίνει! . . .
Παλαιούσαν μὲ κύματα ὀδύνης καὶ πικρίας . . .
Ὡ! σὲ κατέβαλε μικρὰν τῆς συμφορᾶς ἡ δίνη,
Σὲ κόρην τῆς ἀγνότητος, καὶ κόρην τῆς αἰθρίας!

Κ' ἐνῶ εἶς ὅλη αἴσθημα, καρδία, ἀγαθότης,
Ἐνῶ ἠτένιζες καὶ σὺ τὸ πρὶν μέλλον ὥρατον,
Δὲν σ' ἐχρησίμευσε ποσῶς ἡ θαλερὰ νεότης,
Τὸ αἴσθημα τὸ φλογερὸν, τὸ αἴσθημα τ' ἀκμαῖον!

Οὐδὲν σοὶ ἐναπέμενεν εἰμὴ τοῦ Ὑμεναίου
Μόν' ἡ ἐλπίς, εἰς πέλαγος τοιαύτης δυστυχίας . . .
Καὶ προσεδόκας ἐνδακρὺς χεῖρα συζύγου νέου,
Γιου τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς εὐαισθησίας!

Ἀλλ' ὅμως φεῦ! αἱ συμφοραὶ μονήρεις δὲν βαδίζουσι . . .
Σιγὴ . . . ὦ κόρη μου, σιγὴ . . . οἱ θρήνοι σου ἀρκαῖσι,
Παρηγορήσου, ὁ χειμὼν ἐπάρχει ἀλλ' ἀνθίζου,
Καὶ μῆνες ἄλλοι ἔαρος ὅπου μυραδαλοῦσι . . .

Παρηγορήτου, καὶ ἐγὼ ἀπώλεσα πατέρα,
Πατέρα τρυφερώτατον, φιλόστοργον, πρό χρόνων,
Καὶ ἔχασα τὴν νεαρὰν γλυκεῖάν μου μητέρα . . .
Δὲν εἶν' τὸ τῆς πλὴν ἐδῶ τῶν ἀλγεινῶν μου πόνων.

Τῶν τρυφερῶν γονέων μου οὐ μόνον ἐστερῆθην,
Ἀλλ' ὅταν αἴσθημα γλυκὺ ἡσθάνθην καὶ ἀθῶον,
Ὅταν ἠγάπησα θερμῶς, ψευδῶς ἀντηγαπήθην,
Κ' ἔγεινα ἔρμαιον κλυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν καὶ γόων!

Ἀλλ' ὅμως κόρ' εἰς τὸν Θεὸν τὸν Ὑψίστον ἐλπίζω·
Τὰ ἄλλα εἶναι μάταια ἱστοῦ κόσμου τὴν κοιλίαν·
Τὸν οὐρανὸν . . . ὦ! ναὶ αὐτὸν πολλάκις ἀτενίζω,
Κ' ἐπικαλοῦμαι ἐνδακρὺς τὴν νεκρικὴν λαμπάδα!

Τῇ 23 Ἰουνίου 1870.